

КРУГОВИ И ЕЛИПСЕ

Одмакли земљу сунцу од врата
Нек преко рамена грије лице
Сад се играју светла и мрака
Луком елипсе.

Елипсе рађању завежу пупак
Трудове носе свитања
Сваки круг своју елипсу има
Једна је само за два путања
Кад зачне круг.

Кругови врате хлебове земљи
Постељице мајци оцу род
Вињагу закити туђе име
Што боља женка слађи грозд.

Драган Симовић

ДУХ САМОЋЕ

Вече
кад разговарам
с Духом Самоће
Х Х Х

У травама и дрветима, иза седам печата
тишине, вековима и вечностима, чува се
мудрост предака.
За младога Месеца, у мукло доба ноћи,
силазимо међу корење и сенке, тражећи
истину о нама.

Они који на том путу залутају, мораће
поново да се роде.
О њима се, потом, смишљају веома страшне
приче.
наћи властити пут
прећи велику воду
прегазити високу планину

и још
бити у свему
као у себи самоме

X X X

Преко снежних врхова на северу, у ноћи
младога месеца, долеће леден ветар;) у ветру што долеће са севера,
поимама самога себе.
У стени међу облацима, с вечери што гасне
у ноћ, њише се самотно дрво;
да ли сам ја дрво или је дрво ја —
не знам више!

X X X

Вечерње боје говоре звуком тишине:
мисао преточена у слику
између сенке дрвета и ветра:

Туга коју ништа не може изрећи
иста је на језику трава стена и вода

Мој пут се завршава
тамо где ћутња
разуме саму себе

дозволити свом срцу
да га сажеже бол
опхрван патњом
ући у велики сан

X X X

Кроз пруће колибе цеди се зрела месечина.
Благо се њишу сенке на поду. Пред колибом,
у крошњама модрих борова, сетна свирка
ветра.
Седим на постељи од лишћа и трава; зурим
кроз широм отворена врата, пут утихнутих врхова
у даљини.
Преда мном је ново јутро, и далек, далек
пут.
Како лепрша горе
у вечерњем небу
тица на ветру!

X X X

Отварам врата: пред кућом незнан гост.
У ноћи шуме врхови борова; леден ветар
јечи понад утихлих котлина; пун Месец
промиче између бледих облака.
„Ко си ти, намернице, што куцаш на моја
врата позно у ноћ?“

„Неко ко одвећ не зна ко је“ — снено
прошапута гост.
„Ах, ти си!“ — рекох, и себе сама уведох
у дом свој.

Кроз тешку снежну тишину, допире
мукло гргољење извора.
Звуци и гласови оковани ледом, гасну
под обалом међу жилама дрветá.
Сневач видилац улази у велики сан,
иза столећá лутања унутар бескрајне
празнине.
У муклој ноћи
путник сам
без пута својега

X X X

Извор под жилама букве: жива вода
на уста камена.
Бели облаци понад модрих крошњи
уснулих дрветá, нагињу ка плаветним
врховима у даљини.
На благом јутарњем лахору, њишу се
лептири; лепршају око крошње липе
у цвату.